

Vella política per a la nova RTVV

OPINIÓ

LA CORPORACIÓ QUE BASTIRÀ EL NOU ENS PÚBLIC ESTÀ EN L'AIRE PER FALTA D'ACORD. MENTRE, EL PP JA HA COL·LOCAT DOS COMISSARIS POLÍTICS DEL TEMPS DE PLOM: VICENTE CUTANDA I MAITE FERNÁNDEZ.

La pressa condueix a la precipitació. També a la inèrcia. I això en política té a veure amb el receptari de la vella política. Es va veure i oïr –un perfum de caldo soporífer– el passat dijous a les Corts amb l'intent fallit per consensuar els membres de la Corporació Valenciana de Mitjans de Comunicació (CVMC), encarregada d'engegar la nova RTVV. Per al Govern del Botànic s'ha convertit en una prioritat, ja que emparenta els mals resultats electorals amb manca de visibilitat. Pocs encertarien dos noms de consellers i no massa reconeixerien Ximo Puig a la cua del súper. Un buit que creix a les zones rurals i al sud alacantí: terra blava demoscòpica sense noció de botànica.

Per això la urgència. I certa dosi de traïció. Tothom parlava d'un model de contrapesos. Un mecanisme delicat sotmès al control ciutadà. Pura poesia feta prosa recta i molt parlamentària. Teòricament, als cinc membres de l'Alt Consell Consultiu, triats per les Corts, se'ls havien d'oposar i complementar quatre d'independents: dos del Consell de l'Audiovisual, un del Consell Ciutadà i un representant dels treballadors. Entre tots, escollien el president de la corporació.

Però com que el calendari mana i no s'ha constituït encara cap consell llevat del Rector, els grups polítics s'han repartit la resta. Han estat dies de despatxos, esprints de catifa i cimeres de caps de gabinet o ganivet, tant se val. Un model on PP i PSOE destaquen per costum i duresa de llom i on s'ha demostrat, una volta més, la puerilitat de Fran Ferri (Compromís) i Antonio Montiel (Podem). Són els qui més voluntat han posat a buscar perfils independents i acadèmics, tot i que no estaria malament que Compromís es plantejara que hi ha vida intel·ligent enllà de Rafa Xambó, sociòleg de formació, polític de voca-

SERGI TARÍN

ció i pur glutamat de monosodi al menú esquerrà dels últims lustres.

PSPV i PP. Els primers han aconseguit mantenir viu el seu candidat: Josep López, veterà corresponsal del primer Canal 9 i arraconat amb els dretans. Tant el Partit Popular com Ciutadans hi han votat en contra. L'alternativa era Ximo Ferrandis, ex-president de la Unió de Periodistes i ex-redactor d'*El País*. Tothom el vol llevat dels socialistes. Un duel groller on, en realitat, poc importen els noms si no són per quadrar quotes i establir colps de força.

I aquest és un terreny on el PP es belluga com anguila en séquia. De fet ja ha col·locat dos històrics de la manipulació informativa. El primer és Vicente Cutanda, delegat de Canal 9 a Alacant entre 2000 i 2003. Dijous a les Corts va definir aquella època de "xauxa" i reivindicà els esports com a peça forta del futur ens. De fet és agent de jugadors de futbol i autor de cançons futboleres com "Toca Toca España". L'altra passió és la cuina: "A la tele hi ha guapos, però també grassos com

jo que poden escriure de gastronomia". Un interès amb simbiosi religiosa, ja que és confrare de la germandat del Sant Sopar. I molt militant del PP. Tant com per oferir-se en llistes al País Basc en el temps de plom d'ETA. Els treballadors que el patiren recorden que hi vivia obsessionat. En una ocasió féu detenir un becari d'*El País* que anà per la tele preguntant per un pis compartit. En veure'l grenyut i barbat temé el pitjor. I una altra volta cridà els TEDAX per un cotxe amb un cable solt aparcat a prop. Era d'un comercial a qui li havien furtat el radiocasset.

La segona és Maite Fernández, comissària política de dilatada trajectòria. Fou directora general de Relacions Informatives amb Alberto Fabra. Abans, portes giratòries rodant, fou responsable dels informatius i executora de la manipulació, entre d'altres, de l'accident de metro de 2006. Fernández forma part, amb Carlos López Olano i Pepa Beltrán, dels "alegres xics d'Antena 3", on coincidiren fa un temps. Cínics i desinhibits, d'esquerres però obedients a qui paga. El grup es completa amb Bernardo Guzmán, director de la SER a València i tertulià omnipresent i ben pagat a RTVV en temps de Fernández, de qui féu campanya a les xarxes en favor del nou desembarcament giratori.

Però l'elecció de Fernández fereix especialment la sensibilitat. Primer per ser fruit de la cessió d'un component de Podem en benefici d'un consens que no ha quallat. I perquè no es tracta de qualsevol membre, sinó del representant provisional del Consell de la Ciutadania, que havia de ser l'editora Rosa Serrano. Un gest inútil amb regust d'humiliació a la societat valenciana. I tot amb el signe de la vella política, aquesta navalla amb rovell que no es clava però que infecta de tàntos fins al moll de l'os.

Periodista